

[Hans Thyge Jacobsen.]

skal ikke spille det høje Tings Tid med Diskussion om Enkeltheder. Udvalgets ærede Ordfører og Formand har ikke paa noget Punkt overskredet Forretningsordenen. Der er ikke sket noget ulovligt, saa derom skal vor Diskussion ikke dreje sig, men det forekommer mig, at vi fra vor Side har Lov til at mene, at der er sket noget hensynsløst over for os, der ikke uden videre kunde tiltræde det foreliggende Lovforslag. Som jeg udtalte under første Behandling, havde vi set bort fra vor principielle Politik paa dette Lovgivningsomraade og besluttet, at vi vilde være med til at rette visse mindre Mangler ved den gældende Lov, og det forekommer mig, at vi havde Krav paa Respekt for dette Tilsagn. Det var, naar alt kom til alt, slet ikke saa ringe, hvad man ad den Vej kunde naa til: en øjeblikkelig Hjælp til den Del af Aldersrentemodtagerne, som trænger til denne Hjælp. Vi har særlig tænkt paa en Forhøjelse af Brændselstillægget, navnlig saaledes, at der blev det samme Brændselstillæg for enlige som for Ægtepar. Vi kan ikke se, at der er nogen logisk Grund til derfor at forhøje Tillæggets Størrelse fra 15 til 18 hl, men nuvel, sligt skulde ikke adskille os. Vi havde ogsaa ment det rigtigt, om Beklædningstillægget var blevet noget forhøjet. Vi var fuldt ud villige til at gaa med til, at Alders- og Invalidentemodtagerne fik Børnetillæg for Børn op til 18 Aar. Vi var ogsaa rede til at medvirke til en Forbedring ved Hjælp af et Alderstillæg for de meget gamle, dem over 80 Aar, og endelig kunde vi have tænkt os en Ændring i Omfanget af Raadighedsbeløbet, der administreres af Kommunerne. Jeg synes i og for sig, at denne vor Indstilling havde fortjent noget mere Agtpaagivenhed fra Flertallets Side. Jeg maa beklage, at det, som vi ved første Behandling gennem mine Udtalelser klart og tydeligt fremhævede som vor Politik i denne Sag, har der slet ikke været Tid til at komme nærmere ind paa under Udvalgsarbejdet.

Det ærede Medlem vil give mig Ret i, at jeg tydeligt og klart sagde, at vi maa forlange en fuldkommen tilbuds-gaaende Undersøgelse af Muligheden for at faa raadet Bod paa den Krisetilstand, hvori Alderdomsforsørgelseslovgivningen befinder sig, ved en eller anden Form for en forsikringsmæssig Ordning. Det forekommer mig, at det jo dog er at have en Politik, det vil mine ærede Modstandere ikke nægte. Hvis man fra det ærede Flertals Side holder sig alene til, at det drejer sig om at komme frem med de størst mulige Beløb til de gamle, hvis man

holder sig til dette at konkurrere indbyrdes om, hvem der kan byde mest, ja, saa vil jeg ikke tage Del i dette, der melder jeg mig paa Forhaand fra. Jeg er ikke i Stand til at deltage i det Kapløb, som foregaar mellem Kommuniste og Socialdemokrater om, hvem der kan byde de gamle mest i vederlagsfri Aldersrente, men jeg maa bestemt paa mit Partis Vegne forlange Respekt for, at vi har en Politik paa dette Omraade. Alle Udtalelser fra ærede Medlemmers Side om, at vi fra konservativt Hold skulde være sure, reaktionære, have forladt vor sociale Linie o. s. v., giver jeg ikke noget som helst for. Naar Sandheden er, at Befolkningen — ikke den Del af Befolkningen, som tilslutter sig vort Parti, men Befolkningen som Helhed — i Dag faktisk ser paa den Krisetilstand, der er paa dette Lovgivningsomraade, og har sin Opmærksomhed henvendt paa Ønskeligheden af en forsikringsmæssig Ordning, saa er det da at have en Politik, naar vi siger, at dette vil vi nu strege under, her vil vi sætte ind, her forlanger vi, at Arbejdet først og fremmest skal udføres. Det er jeg aldeles sikker paa de ærede Medlemmer vil give os Ret i.

Det ærede Medlem Hr. Bundvad behøver ikke at rejse ud paa Atlanterhavet for at hente Deklarationens Bestemmelser om, hvorledes der skulde skabes social Tryghed efter Krigen, for herfra at hente Angrebsmateriale, for Angrebene vil ganske prelle af paa os. Vi har fra konservativt Hold aldrig nogen Sinde ladet vor sociale Politik bestemme hverken fra Atlanterhavet eller andre oversøiske Pladser, men vi har fra gammel Tid haft en Sans for, at man paa dette Lovgivningsomraade skal bære sig saadan ad, at der ikke sker Sammenbrud. Det er meget let at deltage i Auktionen over Aldersrentemodtagerens Stemmer — som jeg sagde før, det interesserer mig ikke, jeg vil ikke være med —, men det, der interesserer mig, er at føre en Alderdomsforsørgelsespolitik her i Landet, for den Dag, Forholdene her bryder sammen, da det danske Samfund ikke mere kan bestride de store Udgifter, der her kræves, hvem gaar det saa mest ud over? Naturligvis de gamle. For at forebygge en Katastrofe paa dette Omraade til stor Skade for det stedse stigende Antal af vore Medborgere, som er henvist til at modtage Aldersrente, forekommer det mig bydende nødvendigt, at vi nu straks gaar i Gang med at faa saneret Forholdene paa dette Omraade.

Jeg synes, vi kunde kræve Respekt for dette politiske Synspunkt. Jeg synes, man burde have givet sig Tid til en saa grundig